

Međutim, ono što iznenađuje je to da Parmenid na ovu analogiju ne odgovara direktno, nego je, a da to na prvi pogled izgleda neprimetno, reformuliše u poređenje ideje s jedrom. Ono što začuđuje je i sama formulacija Platonove rečenice: »Baš zgodno, reče, Sokrate, jedno činiš istim istovremeno na mnogim mjestima, kao ako bi, natkrilivši jedrom mnogo ljudi [...].« (Parm. 131b7–8). Postavlja se pitanje: što je to zgodno što omogućava da analogija s jedrom (ono prostorno) zamijeni analogiju s danom – svjetlost ili, možda prije, vrijeme? Platon je očigledno ciljao na nešto drugo kroz Sokratovo poređenje. Naime, na to da ideje ne mogu biti mišljene kao nešto prostorno, nalik stvarima. Sokrat na takvu zamenu teza pristaje s jednim „možda“! Platon je ovaj argument mogao odbiti na temelju tzv. „teorije ideja“ razvijene još u *Fedonu* tvrdnjom da ideje i stvari ne mogu biti promatrane na isti način. Doduše, time nije rečeno ništa o tome kako odnos ideja–stvar treba misliti, već da ono što je ranije samo postulirano sada treba uzeti kao zadatak mišljenja.

Drugi deo prvog argumenta napada mogućnost sudelovanja stvari u delu ideje. Ukoliko je ideja deljiva onda iz toga proizilazi čitav niz paradoksa. Ako je veličina deljiva onda su stvari koje su velike velike po delu veličine, odnosno po malom. Ako je ideja jedankosti deljiva, onda su jednake stvari jednake po . malom, a ne po jednakom. Ako su male stvari male po delu malog, onda se ideja malog pojavljuje kao veliko. Ukoliko se ideje pokazuju kao mnoge to znaci samo da one nisu utemljene, te da se otvara novi problem: kako i na temelju cega misliti to saucesce?

Drugi argument - ideja kao univerzalija tzv. argument trećeg čoveka, napada ideje na način prvog posmatrajuci ideje u istom smislu kao i stvari. Ako postoji mnoštvo stvari koje su velike i "kad ih sve skupa sagledaš, izgleda da postoji neka jedna i ista ideja, odakle držiš da postoji jedno ono veliko" (Parm. 132a1-4).